

nu 200, 300, eller hvor meget det er; og saa ved jo nok enhver, hvem det gælder, at det betyder, at saa mange Alen ud maa disse Ting ikke optages, men der er dog en stor Tvivl til Stede — det ville vist alle mere sagkyndige Folk end jeg indrømme, maaske ogsaa den højtærede Minister — nemlig om, hvorvidt denne Afstand paa Plakaten skal regnes fra det Sted, hvor Plakaten staar, selv om det f. Eks. er oppe paa en Brink, eller om den, hvad der dog maa anses for naturligere, maa regnes fra den egentlige Grænse mellem Forstranden og Strandbredden; det er jo kun „Forstranden“; Forbuddet omfatter, og man maa derfor være mest tilbøjelig til at antage, at det er saa og saa mange Alen fra Grænsen mellem denne og Strandbredden, at Forbuddet rækker. Der er — ved jeg — nogen Tvivl om dette, og det er denne Tvivl, vi have søgt hævet ved Bestemmelsen om, at enten skal den ydre eller den indre Grænse for Forbudsområdet være betegnet ved synlige Mærker. Vi have dertil føjet en Bestemmelse om, at det skal sættes paa disse Plakater, fra hvilken Dag Forbuddet skal regnes. Det har jo sin store Betydning i Medfør af Lovens § 6, ifølge hvilken et Forbud efter 5 Aars Forløb kan forlanges gjort til Genstand for ny Undersøgelse, og det er jo ikke godt for de Fiskere, som se en saadan Plakat, at vide, hvornaar dette Tidspunkt indtræffer. De kunne maaske faa det at vide gennem Pantebøgerne, men det er ogsaa besværligt, og jeg synes ikke, det er for meget forlangt, at Ejeren skal lade en saadan Dato male paa Plakaten. — Til disse Bestemmelser, der efter vor Mening nærmest ere at betragte som Fyldestgørelser af, hvad man tænkte sig ved Loven, eller i alt Fald som Rettelser af Ting, der har vist sig Trang til at faa rettet, vil jeg ogsaa nævne, hvad der staar i Begyndelsen af § 1, nemlig at et Forbud kan begrænses til en eller flere af de nævnte Arter af Genstande. Det er jo underligt nok, at man slaar alle disse Ting sammen, Sten, Ler, Sand, Grus og deslige. Jeg skal indskyde, at trods Ordene „og deslige“ er man dog sikkert aldrig gaaet ud fra, at Tang ogsaa faldt ind under denne Bestemmelse. Der var Frygt for dette under Behandlingen af Lovforslaget, men det har man dog vistnok aldrig hævdet; men det forekommer mig — støttet til, hvad jeg har set i Forhandlingerne og hørt udtale — at det er ganske urimeligt at slaa disse fire Ting sammen, thi det er ingenlunde sikkert, at det gør samme

Skade at borttage hver enkelt af dem. Tscherning f. Eks. paastaar bestemt, at det at borttage Sten, Sand og Grus overhovedet aldrig gør Skade uden for en Grænse af 30 Alen og vistnok, sagde han, heller ikke inden for denne Grænse. Derimod mente han, at hvis der var Lerbund, og man saa gravede Hul i denne, saa kunde det maaske være betænkeligt. Det siges ogsaa af sagkyndige, at selv om man vil betragte det at tage visse Sten bort for lige saa farligt som at grave Huller i Læret, saa er der ingen Grund til at behandle alle Sten paa samme Maade, baade dem, der ligge dybt i Bunden, og dem, der kun ere Rullesten, løse Sten, og navnlig da ikke at behandle Sand og Grus paa samme Maade som Ler og de store Sten, der ligge dybt i Grunden. Med andre Ord, de Genstande, der skyllens frem og tilbage af Havet, er der ikke nær saa megen Grund til at frygte Borttagelsen af som andre; thi netop i det, at de skyllens frem og tilbage, ligger, at den Borttagelse, der finder Sted den ene Dag eller den ene Time, erstattes den næste ved ny Tilskyning. Derfor mene vi, at det er noget, som vi kunne blive enige om, at det maa kunne lægges i de sagkyndiges Haand, som udvælges til Synsmænd i disse Egne, at gøre Forskel paa disse Ting, og at de, selv om det forbydes at borttage Ler og maaske ogsaa store Sten, dog alligevel maatte kunne give Tilladelse til at borttage Sand, Grus og løse Sten.

Derimod er der unægtelig noget mere nyt i Forhold til det bestaaende i, hvad der foreslaas i den øvrige Del af § 1, samt i § 2. Men, som jeg sagde før, vi mene dog ikke, hvor nyt det end er, at det derfor med Rette kan siges, at man, naar man vedtager disse Bestemmelser, aabner Adgang til virkelig at gøre Skade paa den tilstødende Jord; kunne vi blive overbeviste om det modsatte, bliver Sagen en anden; det er jo noget, man kan høre Udtalelser om fra forskellige Sider. — De Bestemmelser, som indeholdes i § 1 foruden den, jeg alt har nævnt, ere altsaa for det første, at man ikke maa gaa længere ud med Forbuddet end til 4 Fod dagligt Vand. Det paastaas nemlig, at hvor der er dybere, er Bølgeslaget ved Højvande — og det er jo kun ved Højvande, at der overhovedet gøres Skade fra Havets Side — saa stærkt, at det er ganske ligegyldigt, om der der er Stenhuller eller ikke. Det er blevet mig sagt af Stenfiskere, som ville have erfaret det — den højtærede Minister vil mulig kunne ndtale sig derom —